

nào quay về nhà trọ trong hầm hập cơn sốt 39⁰, lúc ấy họ mới có riêng cho mình chút thời gian. Cả đời họ lập cập đo đếm thời gian, tận dụng nó cũng như những người nông dân tận thu, tận hái ở cái xó đồng chiêm tận Bình Lục, Duy Tiên hay Gia Viễn... Họ cần có nhà cửa, họ cần có tiền cho con đóng học phí, họ cần có tiền cho mẹ già đi chữa bệnh và biết bao nhiêu những thứ khác. Ngay đến hạt lúa, để có được nó cũng phải cần đến bao nhiêu công đoạn thì “hạt ngọc” mới tách ra khỏi chiếc vỏ trấu mỏng manh. Để trở thành “ngọc thực” lại còn phải đưa vào cối, còn phải vật vã, quăng quật, hạt ngọc mới dần lộ ra, trắng trẻo và thơm tho biết nhường nào. Trong cái trắng trẻo, thơm tho ấy lấp lánh ẩn hiện hình ảnh của hàng triệu triệu nông dân, thấm đẫm nước mắt mồ hôi của họ.

Ánh nắng mùa thu buổi gần trưa chiếu rọi vào khuôn mặt đăm đăm, hai mắt nheo nheo của ông Ngàn. Ngõ ngàng giữa phố phường, ruột gan ông như lộn tùng phèo, tâm trí ông như đang trồng cây chuối hết cả một lượt. Mãi một lúc lâu sau ông bạn già mới xuất hiện. Đây là ông Châu, cùng làng ông, người bạn tốt nết, sống rộng rãi và luôn có nụ cười khờ khạo trên môi. Năm nay 71, hơn hai tuổi, nhưng xem ra ông Châu trông còn trẻ hơn ông

Bão đất

Tiểu thuyết LÊ THANH KỶ

Ngàn nhiều. Ông Ngàn trông tựa tựa như tượng tạc bằng gỗ nhẵn, còn ông Châu lại như được đắp bằng xi măng trắng, như kim với thủy vậy.

- Ông đợi tôi đã lâu chưa? - Ông Châu cuống quýt hỏi.

- Tôi mới tới xong, vẫn còn mùi anh xe ôm vừa chở đến đây này!

- Về nhà tôi đi, gần đây thôi.

*
* *

Nhà ông Châu, đi hết phố Thọ Rèn, qua một lối tắt giữa hai phố chính là ra đến ngõ Hạnh Phúc, lại rẽ vào ngách Tự Do dài cỡ sáu trăm mét, rộng chừng bốn gang tay. Hễ người này đi ra thì người kia phải “hạ phóng” vào nhà người ta. Gọi là ngách Tự Do bởi vì dân ở đây toàn dân ngụ cư ở các tỉnh lẻ lên. Nghe nói người Hà Nội gốc không bao giờ bước chân đến cái ngách này, dù có họ hàng đang ẩn nấu trong các căn hộ Tự Do kia. Không biết ai mà khéo đặt tên cho cái ngách này, bởi ở đây dân ngụ cư được... “tự do” thật: xây nhà tự do, lấn chiếm tự do, nghề nghiệp tự do, lấy đồ của người khác tự do, khi có xích mích với nhau

cũng “thượng cẳng chân, hạ cẳng tay” một cách tự do. Bọn xì ke, ma túy cũng tự do tìm về cái gác này đông như trảy hội, chúng chích hút xong là chệnh choạng trong cơn phê thuốc, rồi lượn lách trong cái gác rộng chừng bốn gang tay mà không hề va chạm vào hai bên vách. Trên khoảng trời của gác, những lồng sắt lẫn chiếm nhô ra, bịt kín khiến cho ông trời cũng không thể tò mò mà nhìn xem dân tình sống ra sao trong các ngôi nhà. Ông Ngàn cứ phải thận trọng dò dẫm từng tí một, bởi nếu chỉ “chệch lái” một tí thôi là bàn chân của ông đâm phập vào những chiếc bơm tiêm kim còn dính máu...

Nhà ông Châu nằm tận cuối cái gác Tự Do này, nó giống như câu cuối cùng, sát cái dấu chấm hết của một đoạn văn trích giảng trong sách giáo khoa. Căn hộ rộng 3m, sâu 9m, tầng dưới được thiết kế làm nhà cho thuê, một lối hẹp trong nhà rộng chừng hai gang tay chạy dọc theo chiều 9m, chiều ngang nhà được phân làm ba lô. Số là sau khi quận làm đường cống thoát nước đằng sau căn hộ này, thừa ra một khoảng đất hình thang, hộ này coi nói thêm ra, được thêm một phòng trọ, phòng này có số là 3T (có lẽ là 3 thêm). Nó không thể là số 4 vì tên ông chủ đã khuất tên là Bốn, lại

cũng không được là số 5 vì 5 là số “nguyệt kỵ”, nên nó đeo số 3T âu cũng là hợp lý. Hàng tháng bà chủ chỉ cần ở tầng trên nói xuống: “Phòng số 2 (số 3 hay số 3T) đóng tiền ngay nhé!” là các phòng răm rắp mang tiền lên trên nộp cho bà ta không thiếu một xu. Phòng số 3T ở cuối cái lối đi rộng hơn hai gang tay lảng vữa xi măng dày 1 phân, cửa ra vào rộng khoảng ba gang tay, phía sau nở hậu trông thật là hài hước. Phòng lợp mái dốc bằng bê tông, trần cốt, tường quét sơn màu kem, trông cũng sáng sủa ra phết!

- Mời ông vào trong nhà.

Ông Ngàn đưa mắt nhìn căn phòng trọ méo xẹo mà ông Châu gọi là “nhà tôi”. Nó được xây dựng chuyên để cho những người làm mướn thuê trọ. “Một trăm rưỡi một tháng đấy ông ạ, ông thấy có rẻ không?” - Ông Ngàn vừa nghe ông Châu bô bô chuyện, vừa nghĩ: Nhà này còn nhỏ hơn cái chuồng mà ông xây cho mười con vịt cỏ.

- Thế ông ở đây từ ngày lên Hà Nội đấy à?

- Vâng! Ở đây tốt quá đi ấy chứ. Ông có biết không, hai cái gian bên cạnh bốn trăm ngàn một tháng đấy, mà có rộng hơn cái này là mấy đâu? Còn cái gian “hai mặt tiền” ngoài cùng, tám trăm